

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ

ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ. Ἡ Ἑλλάδα καὶ τὰ ~~συμπε-~~ ^{συνέπειαι} τῆς Αὐστρίας.

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ. Πάλι γιὰ τὸ Μαρτζώκη.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Ματιὲς καὶ σκέψεις. (Οἱ γύφτισσες—Οἱ λεῦκες).

ΚΑΤΟΥΛΟΣ. Θρηγεῖ τὸ θάνατό του (Μετ. Δ. Κουκούλας).

ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΗ. Οἱ κατάδικοι στὴ Σιβηρία (συνέχεια)
Μετάφρ. Δας Ἰουλίας Δημητριάδη.

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ. Μιά νεκρολογία.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Ἐπιθεώρηση.

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁ Ἀρχισυντάχτης (συνέχεια).

Π. ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΣ. Τῆς ἀνοιξῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. — Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Π. Γιαννίλλης δημοσίευσεν τις προάλλες στήν «Αὐστριακὴ Ἐπιθεώρηση», πούναι ἡμιεπίσημο ὄργανο τῆς Αὐστρίας, ἓνα ἄρθρο γιὰ τὰ ζητήματα πού γέννησε ὁ τωρινὸς πόλεμος στήν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ μεταφράζουμε καὶ τὸ τυπώνουμε δῶ γιὰτ' εἴμαστε βέβαιοι πὼς μὲ διαφέρο μεγάλο θὰ διαβαστεῖ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Διάφορες ἀντιπραγματικὲς γνώμες ἐπικρατοῦν στὰ Αὐστριακὰ φύλλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, σὲ ζητήματα πού ἐνδιαφέρουν ἔμμεσα τὴν Αὐστρία. Τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι τὸ Ἀρβανίτικο, τὸ Κουτσοβλάχικο, τὸ Νησιώτικο, τὸ Μακεδονοθρακικὸ καὶ τὸ Κυπριακόν.

Οἱ Ἕλληνες συνηθίζουσιν νὰ λένε Ρωμιούς ὅχι μονάχα ὅσους κάθονται στὸ λεύτερο Βασίλειο καὶ

στὸ Ἐξωτερικόν, πού ἔχουνε τὴν ἴδια γλῶσσαν, τὴν ἴδια θρησκείαν καὶ τὰ αἰσθήματα τὰ ἴδια, μ' ἀκόμα καὶ κείνους πού χάσανε μὲ τὸν καιρὸ τὴς ἰδιότητες αὐτές. Τέτοιοι εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πού ἀναγνωρίζουνε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἀλλάξανε τὴ γλῶσσαν τοὺς τῇ μητρικῇ (Ρωμαϊκῇ) μὲ τὴν Ἀρβανίτικην, Βλάχικην, Βουργάρικην, Τοῦρκικην κ.τ.λ. ὅμως εἶναι πλημμυρισμένοι ἀπὸ Ρωμαϊκά αἰσθήματα. Ἀκόμα λογαριάζουσιν καὶ τοὺς Ἑλληνόφωνους καὶ Μωαμεθανούς πού ἀναγκάζοντανε στὴ Ρόδο, στὴ Μυτιλήνη, Κρήτη καὶ Ἡπειρὸ, νὰ δεχτοῦν τὸ Ἰσλάμ.

Ἄν καὶ αὐτὴ ἡ γνώμη δικαιολογεῖται ἐθνικὰ καὶ ἱστορικὰ, ἔδωκε εὐκαιρίαν σὲ συζητήσεις «περὶ ὄνου σκυῶς», πού βρίσκουν τὴν λύση τοὺς στήν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς κατάρτησης καὶ τῆς Δωρικῆς μεταβάσεως, ἀλλὰ μὴ μποροῦν τὴν εἰρηνικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου.

Τὸ σπουδαιότερον ζήτημα γιὰ τὴν Αὐστρία εἶναι τὸ Ἀρβανίτικον. Γιατὶ ἐλπίζει ἡ Αὐστρία τρία μὲτ' ἑκὼς πράγματα νὰ πετύχῃ:

1) Ἀντιστήκωμα στὴς συνέπειες τῆς Μεγάλης Σερβίας.

2) Ὁχύρωμα μπροστὰ στὸ Σλαβισμό.

3) Ἐνα γεφύρι ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν στὴν Ἀνατολή.

Μὰ τὸ σημαντικόν εἶναι νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ τὸ νεόφαντο Κράτος, γιὰτὶ ἀλλιώτικα ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀρβανιτιᾶς θὰ καταντήσῃ μεγαλῆτερον δυστύχημα γιὰ τοὺς Ἀρβανίτες παρὰ ἢ ἔως τώρα κατὰστασὶ τοὺς, πού δὲν τοὺς ἄφησε κανένα δικαίωμα.

Πρέπει ὅμως νὰ κοιτάξουνε οἱ Αὐστριακοὶ νὰ μὴ τὸ παρακάμουνε, λέγοντας πὼς ἡ Ἀρβανιτιὰ φτάνει ἴσα μὲ τὴν Πρέβεζαν καὶ τὸ Μεσολόγγι, ὅπως τὸ παρακάνουνε καὶ οἱ Ρωμιοὶ λέγοντας πὼς ἡ Ἑλλάδα φτάνει ἴσα μὲ τὸ Σκούμπι. Μ' αὐτὸ οἱ Αὐστριακοὶ δὲν κερδίζουνε τίποτα, γιὰτὶ ἂν τραβοῦν τὴ συμπάθειαν ἐνὸς ἑκατομυρίου Ἀρβανιτῶν, κάνουν νὰ ἀγαναχτοῦν μὲτ' ἑαυτοὺς 12 ἑκατομύρια Ἕλληνες. Ἄν γύρω ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο κατοικοῦσαν ἀληθινὰ ὅλο Ἀρβανίτες, ὅπως λένε, τώρα στὸν πόλεμον θὰ καίγαν οἱ Ἀρβανίτες 120 χωριὰ ἀπ' αὐτά; Βέβαια ἔχει Ἀρβανίτες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο, ἀκόμα καὶ στὴν Ἀττική, μὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν Ρωμιοὶ στὸ Δυράχιο, στὴν Τεργέστη καὶ στὴ Βιέννα;

“Οχι λιγώτερος καυγᾶς γίνεται γύρω στὸ Κουτσοβλάχικο ζήτημα. Ἡ Ρουμανία τώρα πασχίζει νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὰ ἐδαφικά μεγαλώματα ποὺ φέρνει ὁ πόλεμος στοὺς συμμάχους, γιατί αὐτὴ νόμιζε πὼς τὰ ἀποτελέσματά του θὰ εἴτανε ἀλλιώτικα. Ὅμως αὐτὸ τὸ Κουτσοβλάχικο ζήτημα εἶναι μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν Αὐστρία, ποὺ τὸ σφέρο της εἶναι νὰ μωδιστῇ τὸ ξάπλωμα τῆς Πασλαδιστικῆς ἰδέας.

“Ὅπως οἱ Ἀρβανίτες ἀνεβάζουνε τὴν Ἐθνικότητά τους ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς μετανάστεψης τῶν Δωριέων, ἔτσι καὶ οἱ Κουτσοβλάχοι κρατοῦνε τὴν καταγωγὴ τους ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες πρὶν τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Μεγάλου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς σήμερα τοὺς Κουτσοβλάχους διαφιλονεικοῦνε Ρουμᾶνοι καὶ Ἕλληνες.

Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀμερόληπτη κρίση, ποιὸς ἔχει περισσότερὸ δίκαιο ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἀφεὶ καὶ ὁ παππούς μου καὶ ὅλοι οἱ Κουτσοβλάχοι, ποὺ ξέρω, ἀνήκουν στὸ Ἑλληνικὸ κόμμα. Μολονεὶ ποὺ ὁ καλῆτερος γλωσσολόγος τῶν Κουτσοβλάχων βρῆκε μόνο 149,520 Κουτσοβλάχους, ὅλοι οἱ μεγάλοι εὐεργέτες τῆς Ἑλλάδας, μὲ πολὺ λίγες ἐξαιρέσεις ἀνήκουν σ’ αὐτὴ τὴν ἀντρεία φυλὴ, ποὺ ἔλαβε σημαντικὸ μέρος στὴν ἐπανάσταση. Ἄς εἶναι, ὅποια λύση καὶ νὰ βρῇ τὸ Κουτσοβλάχικὸ ζήτημα, ἀν πρόκειται οἱ Κουτσοβλάχοι νὰ χάσουν τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα γιὰ νὰ μάθουν τὰ ρουμανικὰ ἢ τὰ ἑλληνικὰ, τὸ πραγματικὸ σφέρο τῆς Αὐστρίας εἶναι ν’ ἀλληλοαγαπιοῦνται τὰ δυὸ στοιχεῖα, ἡ Ρουμανία, ποὺ εἶναι παλιὸς σύμμαχος τῆς Αὐστρίας καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ποὺ δὲν ἔχει καμιὰ σύγκρουση στὰ σφέροντα μὲ τὴ Γερμανία καὶ τὴν Αὐστρία. Ἀλλιώτικα θὰ σπρώξῃ ἡ Αὐστρία τὴν Ἑλλάδα στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ Πασλαδισμού.

Ἄλλο ζήτημα ποὺ θὰ γεννηθῇ στὴ Νέα Ἑλλάδα εἶναι τὸ «σλαδικό». Δηλαδή τί θὰ γίνουν οἱ Σλάβοι στὴν Ἑλλάδα, καὶ οἱ Ἕλληνες στὰ σλαδικὰ κράτη καὶ μάλιστα στὴ Βουλγαρία;

Ἄν, ὅπως φαίνεται, στὴν Ἑλλάδα θὰ τυχόν πολὺ λιγώτεροι Σλάβοι, ἀπὸ ὅσοι Ρωμιοὶ στὴ Βουλγαρία, ὅμως τὸ ζήτημα ἔχει μεγάλη σημασία καὶ γιὰ τὰ δυὸ κράτη, γιατί οἱ Ἕλληνες κάθονται στὰ παράλια καὶ στὶς πολιτείες, ἐνῶ οἱ Βουλγάροι, τὸ περισσότερὸ, μένουν στὰ χωριά καὶ στὰ βουνά, καὶ ἐξὸν ἀπ’ αὐτὸ ὁ Ἑλληνισμὸς κρύβει μιὰ σημαντικὴ «ἀφομοιωτικὴ» δύναμη, ποὺ δὲν τὴν ἔχει ὁ Βουλγαρισμὸς. Παράδειγμα ἔχουμε τοὺς Γερμανοὺς ποὺ κατέβηκαν στὴν Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα 100 χρόνια, σὰν τοὺς Σλίμαν, Στρέιτ, Τσίλερ καὶ ἄλλους, ποὺ γιγνήκανε τέλειοι Ρωμιοὶ, ἐνῶ στὶς παροι-

κίες τῆς Μασσαλίας, Λόντρας, Βιέννας, Τεργέστης καὶ ἀκόμα στὸν καταποτήρα τῆς Ἀμερικῆς, βρίσκονται Ρωμιοὶ ποὺ σὲ 100 χρόνια δὲ χάσανε σταλὰ ἀπὸ τὸν ἐθνισμό τους.

Τοῦτο τὸ ξέρουνε καλὰ οἱ Βουλγάροι καὶ τὸ ἀποδείξανε στὴ Φιλιππούπολη, στὸν Πύργο, στὴν Ἀχίλαο, ποὺ θελήσανε μὲ νόμους «ἐξαιρετικὸς» νὰ πνίξουν τὸν Ἑλληνισμό. Γι’ αὐτὸ οἱ Βουλγάροι δὲ θὰ δώσουνε σημασία στὴ λευτεριά ποὺ θὰ τοὺς παραχωρήσῃ ἡ Ἑλλάδα, καὶ στὰ δικαιώματα νὰ διατηροῦνε δικά τους σκολειὰ, γιατί οἱ βουλγαρόφωνοι κάτοικοι τῆς Νέας Ἑλλάδας χάσανε τὸν ἐθνισμό τους μόνο μὲ ἀπειλὲς καὶ μὲ ταξίματα, καὶ ἅμα τώρα γαληνέψουν τὰ πράματα θὰ εἶναι χαμένοι γιὰ τὸ Βουλγαρισμὸ. Ὅμως στὴν Παλιὰ καὶ Νέα Βουλγαρία ἡ θέση τῶν Ρωμιῶν εἶναι πολὺ ἀλλιώτικη καὶ ὅσοι Ἕλληνες δὲ θὰ φύγουνε τώρα, δὲ θὰ ὑποχωρήσουνε ποτές στὸ μέλλο μήτε τρίχα, καὶ τὸ κάτου κάτου τῆς γραφῆς μπορεῖ νὰ δοῦμε μιὰ μέρα νὰ ξαναζωντανέψῃ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ Ρωμυλία καὶ στὴν παλιὰ Βουλγαρία. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε, καὶ αὐτὸ τὸ μολογοῦν ὅλοι στὴ Βουλγαρία, πὼς κάθε μισοπολιτισμένος Βούργαρος ἴσα μὲ τὴν τελευταία γενεὰ ξέρε νὰ μιλᾷ Ἑλληνικὰ, καὶ ἀκόμα σήμερα ἓνα σωρὸ Βουλγάροι πολιτικοὶ κουθεντιάζουνε σπῖτι τοὺς Ρωμαῖους. Ἔτσι βλέπουμε, πὼς ὅσοι ἀπὸ τὴ μοιρασὴ τῆς Τυρκίας, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ Ἑλλάδα θὰ ἔχῃ ἓνα ὁμομόρφο στοιχεῖο μὲ λίγους ξένους, ποὺ δὲ θὰ κάνουν ἴσως χρῆση στὸ δίκαιωμα νὰ ἱδρύσουνε ξεχωριστὰ σκολειὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ Βουλγαρία θὰ βρῇ ἀκλόνητα στοιχεῖα ξένα, καλὰ διοργανωμένα, ποὺ μόνο μὲ τὴ βία θὰ ὑποχωρήσουνε σὲ κάθε ἀφομοιωτικὴ τάση, καὶ γιὰ τοῦτο θ’ ἀναγκαστῇ ἢ νὰ τοὺς δώσῃ τὴ βουλγαρικὴ ὑπηκοότητα, καὶ τότε θὰ ἔχῃ δυνατὸ ἑλληνικὸ κόμμα στὴ Σοφρᾶνιε, ἢ νὰ τοὺς ἀφῇ τὴν ἑλληνικὴ ὑπηκοότητα καὶ τότε θὰ ἔχῃ ἓνα σωρὸ μουσαφίρηδες μὲς στὸ σπῖτι της.

Ἐξὸν ἀπ’ αὐτὰ, βλέπουμε πὼς ὁ Τσάρος τῶν Βουλγάρων ἔχει κάτου ἀπὸ τὸ στέμμα του τὰ 9-10 ὅλων τῶν Βουλγάρων καὶ πολλοὺς ξένους, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἔχει τὸ πολὺ πολὺ μονάχα τοὺς μισοὺς Ρωμιούς γιὰ ὑπηκόους του. Ἄλλη διαφορά: οἱ Ρωμιοὶ ἄφησαν στὶς κατακτήσεις τους καὶ τίς τουρκικὲς ἀρχές, ἐνῶ οἱ Βουλγάροι στὶς δικές τους ἔβαλαν Βουλγαρικὲς καὶ ἐκεῖ ποὺ βρῆκαν Ἕλληνες δημάρχους. Αὐτὴ ἡ ἀντίθεση μεταξὺ Ἑλληνισμοῦ καὶ Βουλγαρισμοῦ, δὲ θὰ μείνῃ εἰς ὅσον νὰ φέρῃ προστριβὲς στὰ δυὸ Κράτη καὶ θὰ ἔχῃ μεγάλη σημασία γιὰ τὴν εἰρήνην τῆς Χερσονήσου. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ ρωτηθοῦνε μὲ δημοψήφισμα ἀμέ-

σως ἀμέσως οἱ πληθυσμοὶ ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὰ σύνορα, πρὶν προφτάσῃ καὶ δυναμώσῃ ἡ ἐθνικὴ εὐαισθησία ποὺ δὲν ἐπιτρέπει συνοριακὰς ἀλλαγές. Γιὰ κάθε ἐντεχέμενο δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ σῦνδρο τῆς Βουλγαρίας νὰ σπρώξῃ πολὺ τὰ σύνορα τῆς πέραν τῆς ἐλληνοβουλγαρικῆς γλωσσικῆς γραμμῆς Μαρίτσα—40 Κλησιές, γιατί ἐνῶ στὴ Μακεδονία οἱ πληθυσμοὶ εἶναι ὅλο ἀνακατωμένοι, στὴ Θράκη δύσκολο θὰ βρεθῇ βουλγαρικο χωριὸ πέραν τῆς λεγομένης γραμμῆς.

Ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀχώριστο εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ νομίζουμε πὼς σὺνφέρει στὴν Αὐστρία νὰ μείνῃ ἡ πολιτεία αὐτὴ στὰ χέρια τῆς Ἑλλάδας καὶ νὰ μὴν πέσῃ στοὺς Σλάβους. Τὴ σὺνφέρει μάλιστα νὰ μὴ γίνῃ μῆτε οὐδέτερον, γιατί τότες θὰ εἶναι μιὰ εὐκαιρία γιὰ τὰ Κράτη ποὺ ἔχουνε μεγαλύτερο στόλο ἀπὸ τὴν Αὐστρία νὰ ρίξουν τὰ δίχτια τους γιὰ καλὰ. Μὰ καὶ γιὰ τὴ Βουλγαρία δὲν ἔχει τόση σημασία ἡ Θεσσαλονίκη. Οἱ Ἕλληνες ζητοῦνε μὲ τὴν κατοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης νὰ διατηρήσουν τὴ συγκοινωνία μὲ τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἐνῶ οἱ Βουλγαροὶ φτάνει νὰ βγοῦνε στὸ Αἰγαῖο καὶ αὐτὸ τὸ μποροῦνε πάντα μὲ τὴ γραμμὴ Σόφια—Κιουσταντίλ—Τζούμα—Νευροκόπι ποὺ θὰ μείνῃ σ' αὐτοὺς, καὶ ἂν ἀκόμα ἐνωθοῦνε μὲ τὴν Ἑλλάδα τὰ μέρη τῆς Σέρρας καὶ τῆς Δράμας.

Κ' ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τῶν Στενῶν καὶ τῆς Πόλης θὰ μείνῃ γιὰ τὴ μελλούμενη ἐποχὴ, μᾶς μένει τὸ ζήτημα τῶν Νησιῶν. Τόση σημασία ἔχει τὸ ζήτημα τοῦτο γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὥστε ὁ Βενιζέλος ὁ ἴδιος ἀνάλαβε στὴν Λόντρα νὰ τὸ ξηγήσῃ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὰ δικαιώματα τῆς Ρωμοσύνης σ' ὅλο τὸ Ἀρχιπέλαγο ἀπὸ τὴ Θάσο στὸ Καστελλόριζο, ἀπὸ τὴν Τένεδο στὴν Κρήτη. Πολλὰ θεωρεῖς μπορεῖ νὰ βγοῦνε στὸ φῶς. Ὅμως πρόκειται νὰ δοῦμε τί εἶναι τὸ σωστότερο. Μήπως εἶναι τὸ σῦνδρο τῆς Τριπλῆς συμμαχίας νὰ σπρώξῃ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ὀξὺν ἀπὸ τὴ φασαρία τῆς Ρόδου καὶ τῆς Ἀστυπάλαιας, εἶχε στενὴ φιλία μὲ τὴν Ἰταλία, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀντάντ; Τὸ ζήτημα εἶναι ἢ νὰ γίνῃ ἡ ἐνωσις τώρα μαζὶ μὲ τίς ἄλλες προσάρτησεις, ἢ ἀργότερα, σὰ θὰ φανερωθῇ ἡ Ἰταλία πὺθ μιστῇ καὶ ἀπὸ τὴν Τουρκία. Μήπως ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νομίζει πὼς μποροῦνε στὰ νησιά ν' ἀλλάξῃ ἡ γλῶσσα, ποὺ μετὰ 500 χρόνια Τούρκικης σκλαβιάς σώζονται ἀκόμα ἀρχαῖες καὶ Ὀμηρικὲς λέξεις; Μήπως νομίζει κανεὶς πὼς ἕνας λαὸς ποὺ δὲν ἔχασε τὰ ἰδανικά του μὲ ὅλες τίς σφαγὰς (Χιὸ 1822 καὶ ἄλλα) μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώμην μὲ κατατρεμοὺς καὶ στρατιωτικοὺς νόμους; Κι ὅμως ὑπάρχουνε τέτοιοι. Ἔτσι

βλέπομε σ' ἓνα Ἰταλικὸ φύλλο πὼς βέβαια καὶ ἀκόμα στὰ νησιά ἐπικρατεῖ ἡ ρωμαϊκὴ γλῶσσα, ἔμεινε οἱ χωροφύλακες ποὺ βρίσκονται κεῖ πέρα δῶσανε καταπληχτικὴ διάδοσιν στὰ Ἰταλιάνικα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ νησιά, ὅσο καὶ ἂν βρίσκονται κάτου ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν κατοχὴν, διοργανώσανε μοναχὰ τους Ἑλληνικὴν διοίκησιν. Καὶ καλὰ, ὅσο ἡ Εὐρώπη δὲν ἤθελε νὰ λευτερώσῃ τὰ νησιά! Ὅμως τώρα ποὺ λευτερωθήκανε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μπορεῖ νὰ κάμῃ πόλεμον γιὰ νὰ ξαναὑποδουλώσῃ λαὸ λευτερωμένο; Γι' αὐτὸ τὸ καλῆτερον εἶναι ν' ἀφίσῃ ἡ Εὐρώπη στὴ διάθεσιν τῶν νησιωτῶν νὰ διαλέξουν αὐτοὶ ποιά διοίκησιν προτιμοῦν, τὴν Τουρκία, τὴν Αὐτονομία ἢ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ προστάτισσα τῆς Κύπρου, ποὺ ἔχει 80 στοὺς 100 Ρωμιούς, φώναξε στὴ Λόντρα τὸν Ἀρμοστὴ τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσῃς του μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἐχουμε τὸ προηγούμενον τῆς Ἰονικῆς πολιτείας καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε πὼς ἡ θέσις τῆς Κύπρου εἶναι ὅμοια. Τὴν Κύπρο ἡ Ἀγγλία τὴν πῆρε στὰ 1878 γιὰ ἐνέχυρον, πὼς ἡ Τουρκία θάκανε στὴ Μικρασίαν μεταρρυθμίσεις καὶ ἐπειδὴ βρισκότανε ἀγνάντια στὸν πορθμὸ τοῦ Σουέζ. Ποιὲς μεταρρυθμίσεις ἔκανε ἡ Τουρκία, βλέπομε ἀπὸ τὴ σημερινὴ κατάστασιν τῆς Ἀρμενίας καὶ ὅλης τῆς γύρω χώρας. Τώρα, μετὰ τὴν κατοχὴ τῆς Αἰγύπτου, δὲ χρειάζεται πιὰ τὴν Κύπρο ἡ Ἀγγλία καὶ γιὰ τοῦτο δὲ μᾶς φαίνεται παράξενον ποὺ συζητήσανε καὶ τὰ ἐπίσημα φύλλα τῆς Ἀγγλίας εὐνοϊκὰ τὸ κυπριακὸ ζήτημα.

Ἔτσι φτάνουμε στὰ συμπεράσματα.

1) Ἄ θέλει ἡ Αὐστρία ἡσυχία καὶ ἰσορροπία στὴ Χερσονήσόν μας πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ μὴν ἀλληλοτρώγουνται τὰ μὴ σλάβικα στοιχεῖα, καθὼς ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Ἀρβανιτιὰ.

2) Ἄ θέλει ἡ Αὐστρία σημαντικὸν πρόχωμον ἐνάντια στὸν Σλαβισμόν, τότες ἂς μὴν ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα νὰ χαθῇ.

3) Ἄ θέλει ἡ Αὐστρία νὰ διατηρεῖ τὸ σπουδαιότερον (γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τὸ μόνον) ἐμπορικὸν ἔδαφος, πρέπει τοὺς Ρωμιούς ποὺ ἴσα μὲ τώρα εἶχανε στὰ χέρια τους τὸ ἐμπόριον τῆς Ἀνατολῆς καὶ ποὺ θὰ ἔχουνε στὸ μέλλον μεγαλύτερη ἐξέλιξιν, καὶ μάλιστα μετὰ τὸν τωρινὸν πόλεμον, νὰ τοὺς ἔχῃ σύμμαχους πάντα καὶ ὄχι ὀχτρούς.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ

— Στὸ ἐρχόμενον φύλλο θὰ τυπώσουμε μιὰ σειρά πρωτότυπα ποιήματα τοῦ Ν. Ποριώτη μὲ τὸν τίτλον «Οἱ νεκροὶ τῆς Ὠραίας». Τὰ ποιήματα τοῦ Ποριώτη εἶναι γραμμένα σὲ Σαπφικὸ μέτρο.